

🐾 citiți și celelalte cărți ale lui 🐾
Jill Tomlinson

Bufnița care se temea de întuneric

Pinguinul care voia să aflu mai multe (în pregătire)

Jill Tomlinson

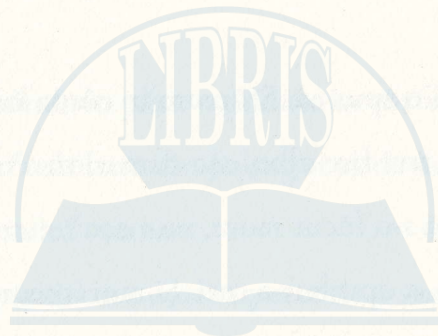

Gorila care Voia să se facă mare

Ilustrații de PAUL HOWARD

Traducere din limba engleză de MARILENA IOVU

nemi

Cuprins

Pongo

7

Omul

17

Hopa

26

Misiunea

36

Joacă și distracție

46

Lecții

56

Pălării de ploaie

65

Operațiunea de salvare

72

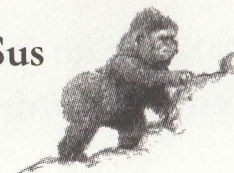

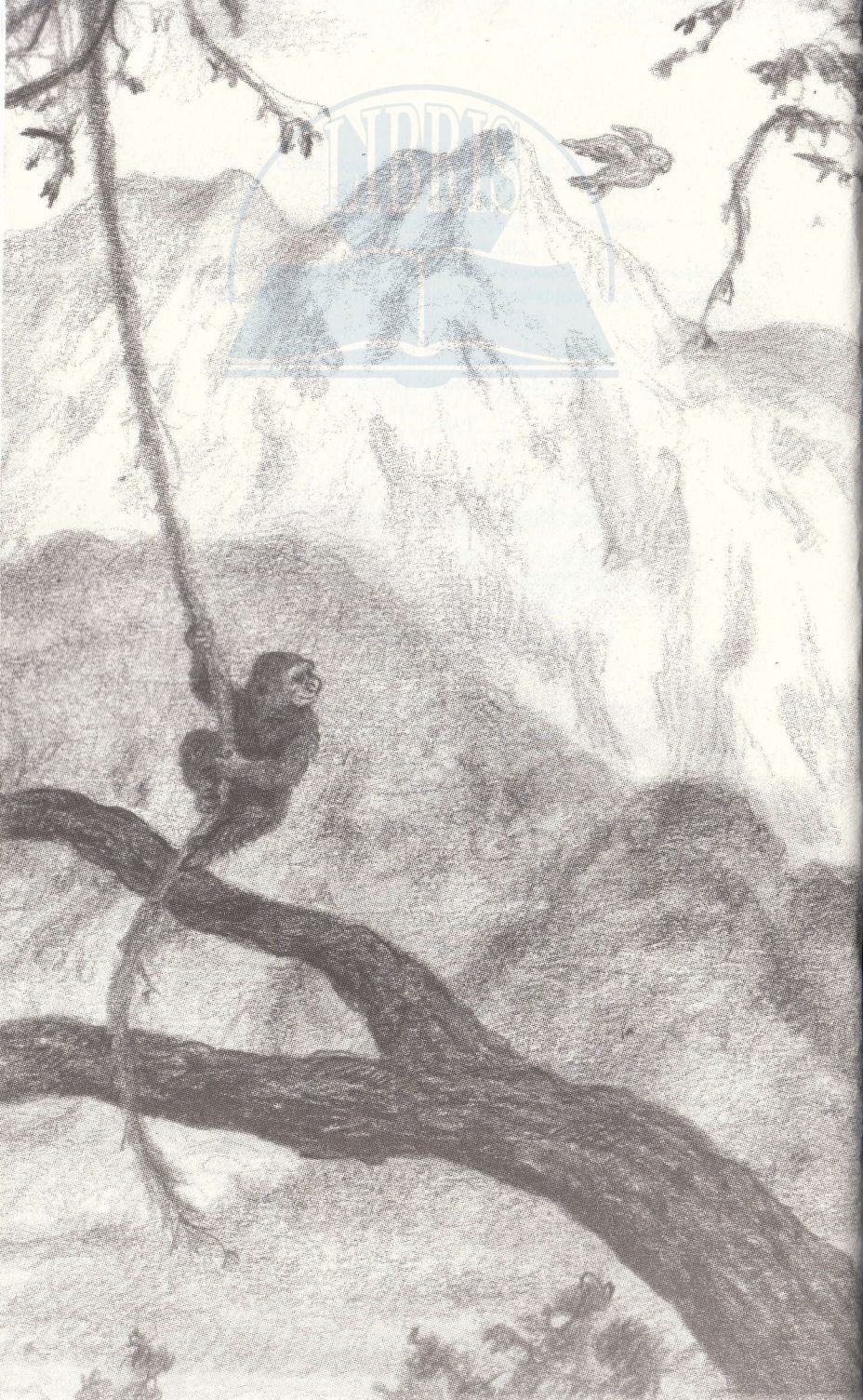
Vânătorul

82

Sus

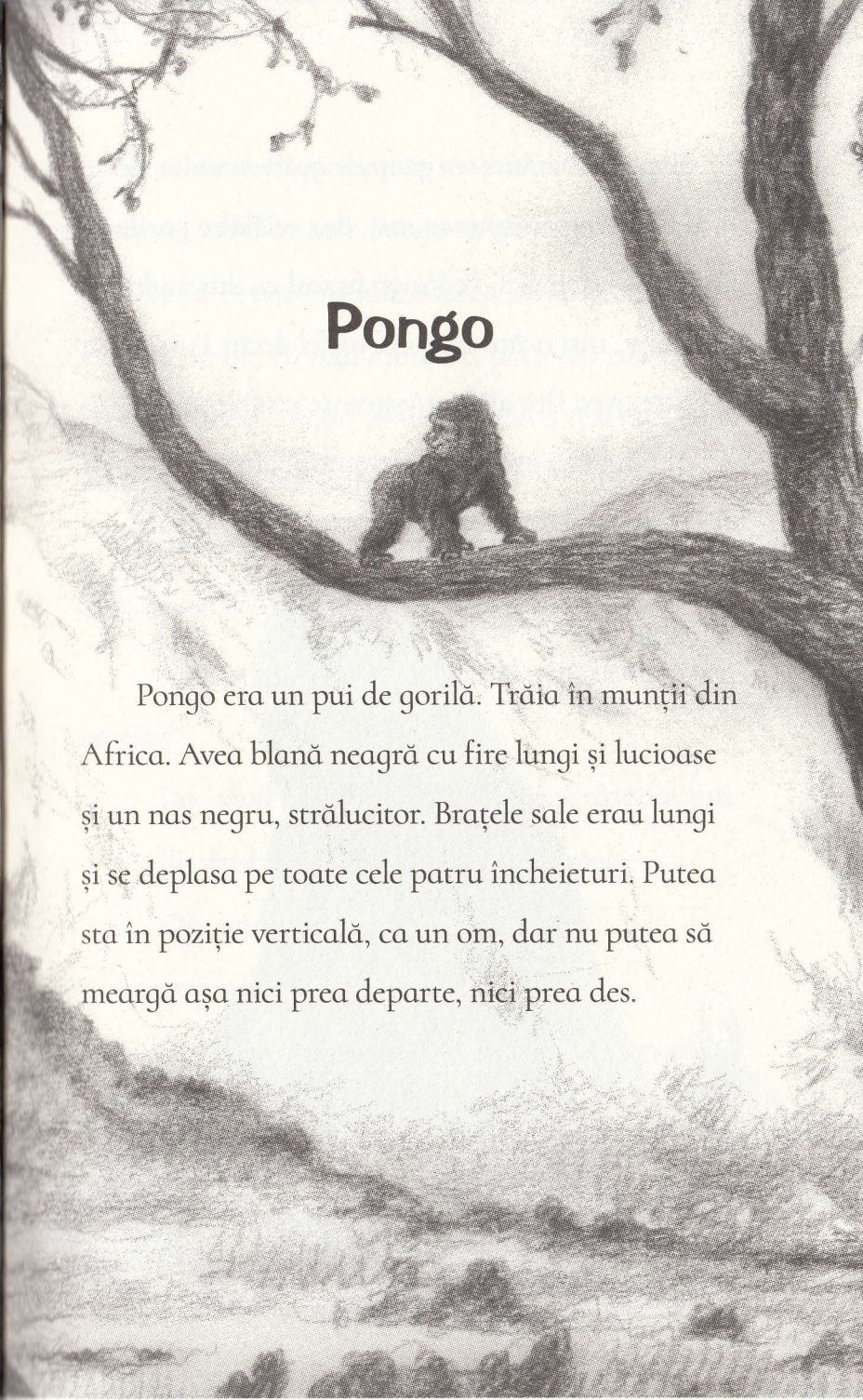
92

Pongo

Pongo era un pui de gorilă. Trăia în munții din Africa. A avea blană neagră cu fire lungi și lucioase și un nas negru, strălucitor. Brațele sale erau lungi și se deplasa pe toate cele patru încheieturi. Putea sta în poziție verticală, ca un om, dar nu putea să meargă așa nici prea departe, nici prea des.

Pongo trăia într-un grup de gorile condus de tatăl lui. Pongo îi spunea tati, dar celelalte gorile îl numeau Marele Șef. Pe lângă faptul că era mult mai mare, tati arăta cu totul altfel decât Pongo. Pe spate avea fire albe amestecate cu fire negre, așa că părea că are spatele argintiu. Uneori, grupul lui Pongo trecea pe lângă alte grupuri de gorile,

ai căror conducători aveau întotdeauna spatele argintiu, la fel ca tati. Pongo se tot întreba de ce.

Când Pongo era mic, stătea pe lângă mama lui, dar acum, că mai crescuse, petrecea mult timp cu tati. Uneori, după-amiaza, stătea rezemat de el pentru a trage un pui de somn.

Într-o zi, Pongo a simțit că tati se foia și și-a dat seama că poate să-i pună câteva întrebări.

- Tati, a zis el, o să am spatele argintiu, la fel ca tine?

- Da, când o să fii mare, ca mine, a răspuns tati.

- Și când va fi asta? a întrebat Pongo.

- Oh, când vei avea cam zece sau unsprezece ani.

- Dar câți ani am acum? a întrebat Pongo.

- Nu prea știu, a răspuns tati. Am uitat.

Dar ești deja destul de înalt, așa că nu va mai

dura prea mult până când vei avea și tu spatele argintiu.

- Și voi avea și pieptul lat, ca al tău? a întrebat Pongo. Și voi putea să mă bat cu pumnii în piept? Dintotdeauna mi-am dorit să fac asta.

- Sigur că da, a spus tati, numai că nu chiar acum. Va trebui să mai aștepți puțin. Când vei crește mare, vei fi chiar tu conducătorul grupului.

- Voi avea un grup al meu? a întrebat Pongo. Cu propriile soții și cu copiii mei?

- Întocmai, a zis tati. Acum aș vrea să mă mai odihnesc puțin. Du-te și joacă-te cu prietenii tăi.

Pongo a plecat să se joace cu ceilalți pui de gorilă. Mereu se distrau grozav când părinții lor dormeau. Puteau face multe lucruri interesante în pădurile tropicale în care trăiau. Se puteau cățăra în copaci ca să se legene pe liane. Se puteau lua la întrecere și se luptau, dar așa,

în joacă, fiindcă gorilele nu se rănesc niciodată una pe alta. Când un pui se sătura de luptă, se ghemuia la pământ, ținând un braț pe după cap. Asta oprea întotdeauna încăierarea.

Pongo stătea sub un copac întrebându-se ce să facă, când o arătare a năvălit spre el.

- Ei, leneșule, ce stai ca un buștean? i-a strigat.

Arătarea era Zambi, cel mai bun prieten al lui Pongo.

- Nu sunt leneș, a spus Pongo. Încercam să mă hotărâsc ce mi-ar plăcea să fac.

- Da' greu te mai hotărăști, a spus Zambi. Eu, unul, știu ce vreau: să te dau de-a dura de pe stâncă aia.

- Ce stâncă? a întrebat Pongo. Dâmbul ăla amărât de acolo?

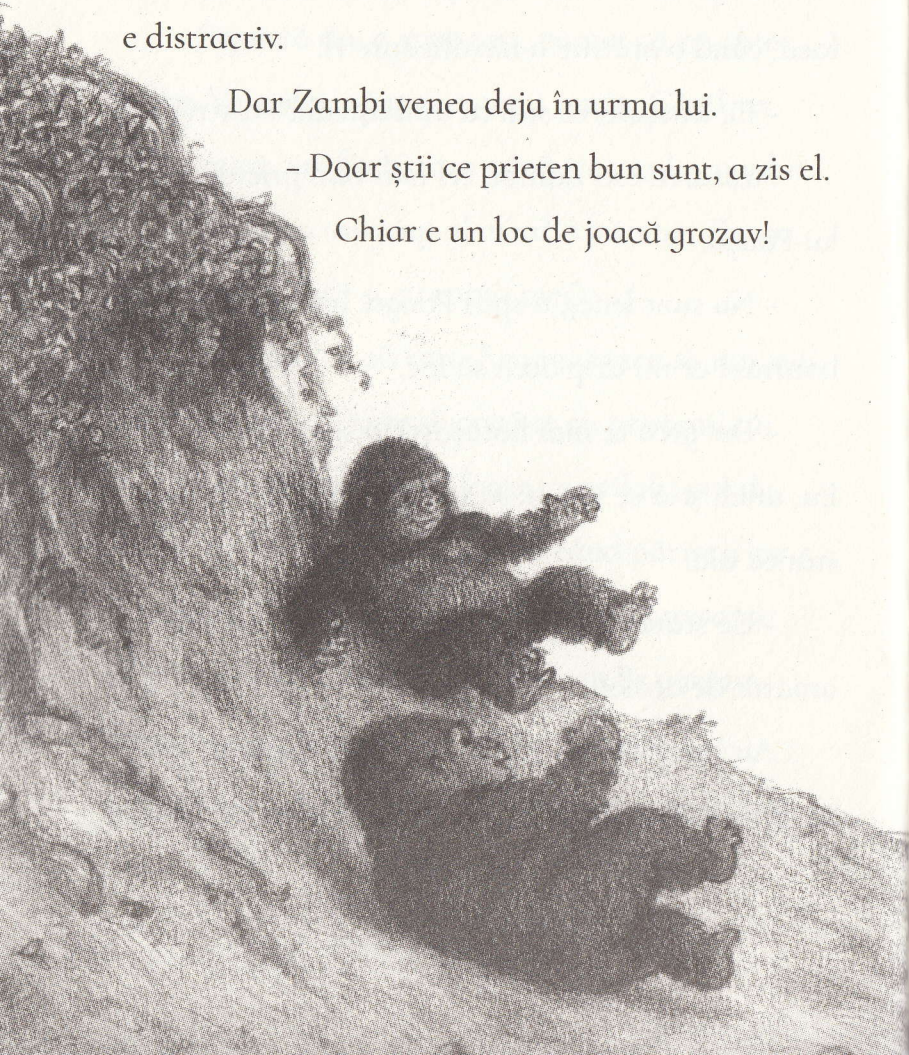
Au început să se lupte corp la corp, chiar pe marginea dâmbului. Le plăcea să se lupte fiindcă

erau cam de aceeași statură. Deodată, Zambi s-a rostogolit, azvârlindu-l pe Pongo de pe stâncă. De fapt, era o pantă destul de lină. Era chiar amuzant să aluneci pe ea.

- Zambi! a strigat Pongo. Vino și tu, chiar e distractiv.

Dar Zambi venea deja în urma lui.

- Doar știi ce prieten bun sunt, a zis el.
Chiar e un loc de joacă grozav!

Și chiar era. Numai că era dificil de urcat înapoi, dar curând au găsit câțiva arbuști și plante agățătoare de care s-au ținut ca să ajungă sus. Au continuat să se joace acolo până când au obosit.

- Trebuie să le spunem și celorlalți despre locul ăsta, a strigat Zambi de la baza colinei.

- Stai puțin, a spus Pongo. Am stat de vorbă cu tati și vreau să-ți povestesc ce mi-a spus.

Și chiar asta a făcut.

- Deci, vrei să ai spatele argintiu? a întrebat Zambi. Nu mai vrei să te joci? Șeful nu prea are timp de joacă.

- Păi nu are cum, a zis Pongo. Este de datoria lui să aibă grijă de noi toți. Cred că atunci când voi avea spatele argintiu voi fi prea ocupat ca să mă mai joc. Mda, ai dreptate. Mai bine mă bucur de ceea ce sunt acum.